

MÁR AZ

Influenza

ELSŐ JELEINÉL SZEDJÜNK

ASPIRIN

T A B L E T T Á K A T

Szeged kulturális életének átszervezéséről és fokozásáról

nyilatkozik Várady Imre dr. egyetemi tanár,
a Dugonics-Társaság új elnöke

(A Délmagyarország munkatásától). Várady Imre dr. egyetemi tanár az elmúlt vasárnap mutakozott be a Dugonics-Társaság idei első nyilvános ülésén, mint a társaság elnöke. Beszéde városzerte élénk feltűnést keltett, mert abban rámutatott néhány erendő hibára, amit orvosolni hivatása és kötelessége mindenkinek, aki ezt a nagymultu tiszaparti várost szereti.

A Délmagyarország munkatársa felkereste Várady Imre dr. egyetemi professzort és nyilatkozatot kért tőle arra nézve, hogyan lehetne a Nagyalföld metropolisának, Szegednek a jövőben is biztosítani a Tömörkény és Móra hagyományán szerzett kulturális fejlődését és melyek azok a hibák, amelyeket minden szegedi kulturlénynek a Dugonics-Társaság magasztos célkitűzéseit támogatva meg kell szüntetni.

— Azt hiszem, nincs közöttünk senki — kezdte nyilatkozatát Várady Imre dr. —, aki teljes mértékben ne tehetné magáévá a Dugonics-Társaság munkatervét, amelynek lényegét abban jelöltem meg, hogy

az ország második városának művelődési életében a jelenleginél elevenebb, sokoldalubb, szélesebb körökre kiterjedő, de egyben mélyebb hullámozást kell megindítani.

Ez a feladat pusztán az eddig igénybevett eszközökkel, az eddig követett módszerekkel el nem végezhető, ezért tevékenységünk terét ki kell tágítani s kezdeményezéseinkben gazdaggá, munkánkban színesebbé, propagandánkban fürgébbé kell válnunk. Ha azonban ezt az áldozatot és tehertöbbletet mi magunk vállaljuk, rajta kell lennünk, hogy hivatalos és nemhivatalos helyeken egyaránt ennek megfelelő megértés ébredjen és érvényesüljön, tettekben is, társaság iránt. El kell oszlatni a közönyösség ködét s véget kell vetni a szűkkeblűségnek, amelybe alföldi tájainkon oly gyakran ütközik az ember, amikor kulturális érdekek védelméről van szó.

A DUGONICS-TÁRSASÁG SZEREPE SZEGED KULTURÁLIS FEJLŐDÉSÉBEN

Várady Imre dr. a továbbiakban arról beszélt, hogy ahány Szegedről szóló cikk került az utóbbi tíz esztendőben szemé elé, valamennyit mint a város büszkeségét említi a Dugonics-Társaságot.

— Ezek a cikkek a beavatottakban azt a benyomást keltik — folytatta érdekes nyilatkozatát —, hogy az informátorok többkevesebb tudatossággal a társaság ékes címtáblája mögé rejtik művelődési helyzetünk számos kiskorusági, vagy éppen betegségi tünetét és fogyatékosságát.

— Véleményem szerint a Dugonics-Társaságnak e szerepeltetésében több része van jó lokálpatrioták nem egészen jó lelkiismeretének, a valóság szemérmes elkendő-

zésének, mint a társaság iránti őszinte nagyrabecsülésnek. Föltett szándékunk, hogy a jövőben nem kényelmes palástjával kívánunk szolgálni sajnálatos hiányoknak, hanem

tőlünk telhető erővel igyekszünk majd felébreszteni a szunnyadó lelkiismeretet, rá fogunk mutatni a hibákra

és amennyire lehet a mulasztások pótlásába, a bajok és fonáságok kiigazításába azonnal bele is kezdünk.

— Szeged városának nincs kulturháza — mutatott rá a közművelődési bajok kuforrásaira az egyetemi tanár —, nincs nagyobb tömegek befogadására képes előadóhelyisége, nincs hangversenyterme, nincs modern követelményeknek megfelelő, képzőművészeti kiállítócsarnoka és akár a hiányok következtében, akár ezek okozójaként közönségünk szélesebb rétegeiben aránylag győnge a fogékonyság a zenei és művészeti kultúra iránt; filharmónikus gyesületünk kevés életjelt ad magáról s teljesítőképesége nagyrészt még a katonazenekar közreműködéstől függ; tehetséges, helyi művészeinknek bármilyen nagy is a számuk, szervezőtehetségüknél fogva nem teljesen méltók visszhangot kelteni társadalmunkban. A rossz műkereskedelmi árunak nagyobb a kelendőse, mint az igazi értékeknek, mert közönségünk művészeti nevelésére még eddig komoly kísérletek sem történtek. A közönségnek alig van befolyása a város színházának produkcióira s a nemesebb szándé-

kokat esetleg nem is honorálja kellőképpen s ugyanugy tétlen megadással türte napisajtója színvonalának stagnálását a legújabb keresztény megmozdulásig.

MEGOLDÁSRA VÁRÓ FELADATOK

— Tömegek feladat vár tehát megoldásra, — folytatta nyilatkozatát a Dugonics-Társaság elnöke — s bizonyos, hogy nagyrésztük tetemes anyagi eszközöket igényel. Ez azonban csak a gyöngéket s tunyákat csábíthatja kényelmes lemondásra; mi

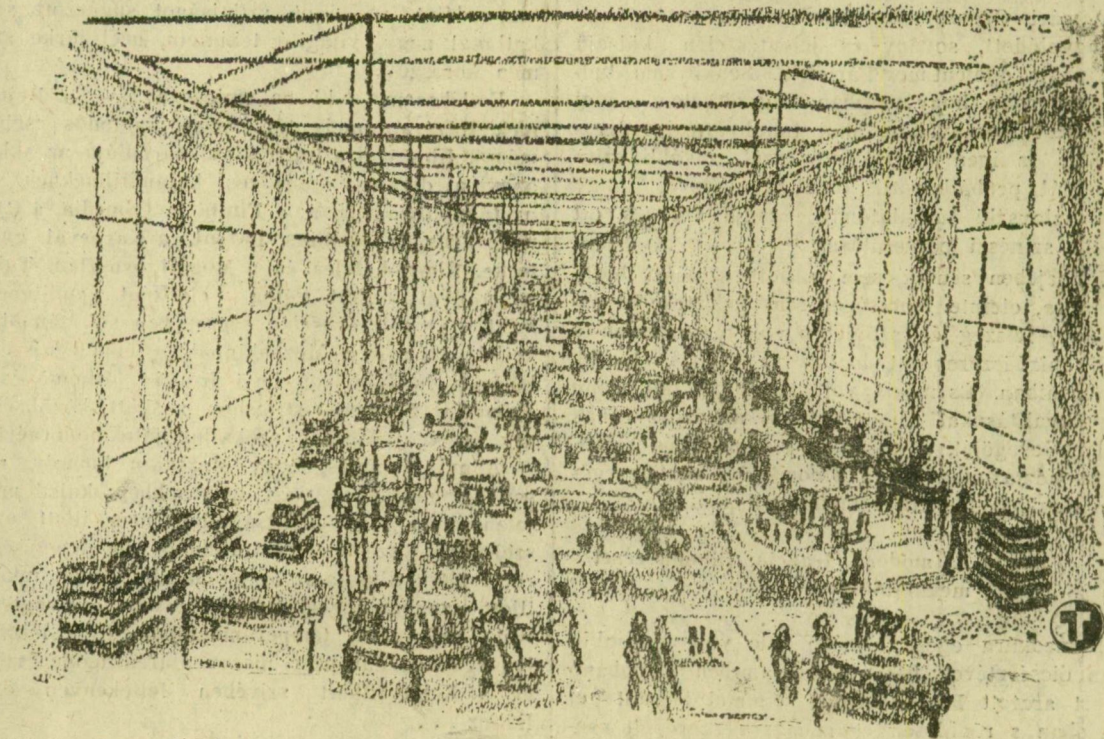
nem könnyű sikerekre pályázunk, hanem a látszólag lehetetlenért is fel akarjuk venni a harcot.

Közben pedig a legelső lépések vonalát a következőkben jelöltük ki: hűséges, régi közönségünk szeretetét a legnagyobb gonddal tovább ápolva újabb társadalmi rétegek fokozatos meghódítását vesszük célba; minél több olyat kívánunk nyújtani, ami alkalmas a legműveltebb kívánságok felkeltésére, hogy ezen keresztül vonzalmunkat kiéreljünk s végül szükségletté váljanak számunkra. Meg kell téríteni a cinikusokat, fel kell rázni a lanyhákat s magunkhoz kell bátorítani a félnkeket. Igensok tennivaló vár ránk az iparosság és a munkásrétegek művelődésének szolgálatában.

— Ha már eddig is sikerült a kultura testvériesítő jegyében különböző társadalmi színezetű hallgatóságot a rang és mód különbsége nélkül egymás mellé ültetnünk, azon kell iparkodnunk, hogy ezentul legbensőbb érzékünket és

a kor parancsoló szavát követve még sokkal erőteljesebben elősegítsük a társadalmi ellentétek, hi-zalmatlanságok, gőg és gyűlölet barbár válaszfalainak lebontását.

— A tudomány és irodalom népszerűsíté-

Precíziós gépek százainak együttműködése biztosítja a Tungstam Kryptonlámpa megbízhatóságát, sugárzó fényét.